

III.

IK BEWEEN HEM NIET.

Mijn lief is dood en ik beween hem niet,
Wijl hij mij zeide, ik moest hem niet beweenen.
(Het water zinkt, zoodat men 't zand al ziet
En meisjes wade' er gordeldiep doorhenen.)
'k Beween hem niet, want liever was hem 't graf
Dan ik en 'k wil zijn slaap hem niet benijden,
Maar 'k zeg: „Hij 's de uwe en 'k sta hem willig af.”
Maar, niet tevrêe met d' ootmoed van mijn lijden,
Nam ook het graf mijn blijen stemmeklank,
Mijn lichten stap, mijn lach. En, wijl die heen zijn,
Vraag ik: — „Geef die mij weer en 'k zeg u dank!”
Maar 't graf zegt: — „Neen, dan zou uw lief alleen zijn.”
En 'k roep: — „O lief! word wakker! geef mij weer
Mijn glimlach en mijn vroolke stem van vroeger,
De veerkracht van mijn stap, zoo licht weleer!”
Maar ach! hij luistert niet naar wat ik vroeg er
En ik zal dalen moeten in zijn graf
Om hem ze weer te vragen en te halen.
Maar ik weet wel, zoo 'k daal er éénmaal af,
En 'k zie mijn lief, die moest in donker dalen,
Dan zal ik willen blijven daar altijd,
En met mijn stap, die zweefde van verlangen
En met mijn stem, die zong van zaligheid
En met den lach, die bloesemde op mijn wangen.

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.